



1 KORINTHE

13:1-14:19

Liefde als voorwaarde voor de waarde van
geestelijke gaven.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-korinthe/13-1-14-19

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Geestesgaven hebben liefde nodig	2 min	5
2	De betekenis van agape	4 min	6
3	Elkaar dienen met de gaven	4 min	8
4	Mensentalen en engelentalen zonder liefde	5 min	10
5	Profetie, kennis en wijsheid zonder liefde	2 min	12
6	Geloof dat bergen verzet	2 min	14
7	Zelfopoffering zonder liefde	2 min	15
8	Liefde is geduldig	3 min	16
9	Geduld en vriendelijkheid in de praktijk	3 min	18
10	Liefde en goede omgangsvormen	2 min	19
11	Liefde zoekt het belang van de ander	2 min	20
12	Liefde laat zich niet prikkelen of verbitteren	4 min	22
13	Geen vreugde in onrecht en roddel	2 min	24
14	Liefde bedekt fouten van anderen	4 min	25

15	Liefde gelooft het beste over mensen	2 min	28
16	Liefde blijft hopen en verdragen	2 min	29
17	Liefde blijft, geestesgaven zijn tijdelijk	2 min	30
18	Tijdelijke gaven en onvolledige kennis	2 min	31
19	Het volmaakte als voltooid Nieuwe Testament	5 min	33
20	Het volmaakte als de wederkomst van Christus	2 min	36
21	Het volmaakte als geestelijke volwassenheid	4 min	37
22	De gemeente groeit naar volwassenheid	2 min	39
23	Genezingsgaven en genezingsbedieningen	3 min	41
24	Volwassenheid en de werking van de gaven	4 min	42
25	Van gedeeltelijke naar volledige kennis	2 min	44
26	Geloof, hoop en liefde horen bij elkaar	3 min	45
27	Waarom liefde groter is dan geloof en hoop	2 min	46
28	Profetie bouwt de gemeente op	3 min	48
29	Drie toepassingen van tongentaal	4 min	49

30	Verstaanbare woorden dienen de gemeente	3 min	51
31	Bidden en zingen met geest en verstand	3 min	54
32	Tongengebed en een onvruchtbaar verstand	2 min	56
	Om verder te lezen		57

1

Geestesgaven hebben liefde nodig

Er zijn verschillende hoofdstukken in 1 Korinthe geweest waarvan we een heel hoofdstuk in één bijeenkomst hebben behandeld. Er zijn ook hoofdstukken geweest die over twee bijeenkomsten zijn verdeeld. Als er één hoofdstuk minstens een hele bijeenkomst voor zichzelf verdient, dan lijkt dat toch wel het beroemde hoofdstuk over de liefde te zijn, hoofdstuk 13. Ik heb geprobeerd te beslissen of ik een hele bijeenkomst aan dit hoofdstuk zou besteden. Het onderwerp rechtvaardigt dat zeker. Maar de lengte van het hoofdstuk volgens mij niet, want hoofdstuk 13 is maar dertien verzen lang. Daarmee is het even lang als hoofdstuk 8. Die twee zijn de kortste hoofdstukken van het boek.

Hoofdstuk 13 is minder dan half zo lang als hoofdstuk 12 en minder dan een derde zo lang als hoofdstuk 14. Het is net een kleine tussenzin die tussen hoofdstuk 12 en 14 is ingevoegd. Die hoofdstukken bespreken de gaven van de Geest en geestelijkheid in het algemeen. Hoofdstuk 13 is zeker het hart van die bespreking, want wat Paulus zegt, is dat er prachtige gaven zijn die de Heilige Geest geeft, en dat we op geen daarvan moeten neerkijken. We moeten naar de beste ervan verlangen. Maar geen enkele daarvan heeft ook maar enige waarde, behalve wanneer die vanuit liefde wordt uitgeoefend.

Het doel van de gaven is niet jezelf te verheffen of iets dergelijks. Het doel van de gaven is dienen, de belangen van het lichaam van Christus dienen. En dat is natuurlijk wat liefde is. Daarom is het hebben van de gaven zonder vanuit liefde te handelen, wat God betreft even goed als helemaal geen gaven hebben. Misschien zelfs erger dan helemaal geen gaven hebben, want als de gaven van de Geest zonder liefde worden uitgeoefend, kunnen ze de gaven van de Geest zelf een slechte naam bezorgen.

We kennen allemaal mensen die terugschrikken voor de pinksterbeweging of charismatische dingen, omdat ze een of andere bizarre vertoning van de gaven hebben gezien die niets te maken had met het dienen en opbouwen van andere mensen.

Soms heeft het mensen zelfs bij de gaven van de Heilige Geest vandaan gedreven. Dus misschien is het zelfs beter om geen gaven te hebben dan om gaven zonder liefde te hebben.

2

De betekenis van agape

Hoofdstuk 13 gaat, zoals ik al zei, over liefde. Dat weet iedereen, denk ik. Het woord voor liefde in dit hoofdstuk is, zoals je waarschijnlijk ook weet, het Griekse woord agape. De klemtoon ligt op de tweede lettergreep: agape. Je hebt misschien van alles gehoord over het woord agape. Ik in ieder geval wel. Predikanten doen graag allerlei uitspraken over dit woord, waarvan de meeste niet waar zijn.

Om te beginnen wordt agape soms tegenover phileo geplaatst, een ander Grieks woord voor liefde. Phileo beschrijft een liefde die vooral bestaat tussen broers, tussen familieleden. Mensen zeggen vaak dat phileo een bepaald niveau van liefde is, maar dat agape een hoger niveau van liefde is. In sommige contexten is dat mogelijk. Dat kan de bedoeling zijn. Maar er zijn ook plaatsen in het Nieuwe Testament waar agape en phileo door elkaar worden gebruikt. Ze betekenen allebei liefde. Het is mogelijk dat agape een wat ruimere of andere betekenisomvang heeft dan phileo, maar het zijn allebei woorden voor liefde.

We hebben weleens gehoord dat agape de meest geestelijke, de meest op God lijkende, de meest onzelfzuchtige soort liefde betekent. Misschien is dat zo, maar als dat zo is, ligt die betekenis niet in het Griekse woord zelf besloten. Dat is een betekenis die het Nieuwe Testament eraan heeft gegeven, en dat is prima. Sommige mensen hebben gezegd dat agape een woord was dat bedacht moest worden om over deze unieke soort liefde te kunnen spreken. En dat de Griekse taal het woord agape niet eens kende voordat het Nieuwe Testament er was. Ze hadden in het Grieks een woord nodig om deze bijzondere, goddelijke soort liefde uit te leggen, en daarom bedachten ze het woord agape.

Ook dit klopt niet. Het woord agape bestond al in de Griekse taal vóór de tijd van het Nieuwe Testament. Ik weet niet of je eerder iets van die legenden over agape hebt gehoord, maar om dat even recht te zetten: het woord agape bestond daarvoor al in de Griekse taal. Het was een gewoon woord voor liefde. Maar in de eerste eeuw was het min of meer in onbruik geraakt. Het lijkt erop dat het Nieuwe Testament inderdaad een oud woord heeft opgepakt en het met een nieuwe betekenis en een nieuwe lading heeft gevuld.

Al die dingen die over agape worden gezegd, zijn in zekere zin misschien enigszins waar. Zoals het Nieuwe Testament het woord gebruikt, verwijst het duidelijk naar Gods liefde en naar Gods liefde in ons. Phileo is een woord dat soms door elkaar met agape wordt gebruikt. Maar vaak gaat het bij phileo meer over een menselijke, broederlijke soort liefde, terwijl agape het woord is dat gewoonlijk wordt gebruikt voor de soort liefde die de vrucht van de Heilige Geest is.

Dus wanneer je de bekende passages in de Bijbel over liefde leest, of dat nu in 1 Johannes is, in Galaten 5 of hier in 1 Korinthe 13, gaat het altijd om het woord agape. Ik ga me niet als een kenner van het Grieks voordoen en proberen je alle betekenisnuances van dat woord uit te leggen. Dat hoeven we ook niet te doen, want je leert de betekenisnuances van een woord niet altijd uit de etymologie of uit het woordenboek. Soms leer je die alleen door het gebruik. We kunnen ons in de betekenis van een woord vergissen als we alleen maar gaan kijken hoe het woord is ontstaan en wat de wortels ervan waren, enzovoort. Soms lijkt dat een verantwoorde manier om achter de betekenis van een woord te komen. Toch kan het woord in de tijd van het Nieuwe Testament heel anders gebruikt zijn dan de wortels ervan zouden doen vermoeden. Er zijn woorden waarvan de betekenis door het gebruik verandert.

Om te weten wat agape in het Nieuwe Testament betekent, hoeven we alleen maar 1 Korinthe 13 te lezen, want daar zien we hoe Paulus het gebruikt. Zo is liefde. Wat hij beschrijft, is de specifiek christelijke opvatting van het woord agape. Of het woord daarvoor in de Griekse taal al die betekenis al had, of de lexicons al die beschrijvingen bij het woord zouden geven, weet ik niet. Ik betwijfel het sterk. Ik denk dat Paulus er christelijke theologie in legt en het Griekse woord agape gebruikt om al die dingen aan te duiden. Hij vertelt ons hier in dit hoofdstuk wat hij bedoelt wanneer hij over agape spreekt.

3

Elkaar dienen met de gaven

Paulus heeft eerder over agape gesproken, over de noodzaak om elkaar op te bouwen. In hoofdstuk 12 heeft hij het over de gaven van de Geest gehad. Hij heeft er niets negatiefs over gezegd, maar hij zegt wel dat er iets voortreffelijks is. In vers 31 van hoofdstuk 12 zei hij:

Streef dus naar de beste genadegaven. En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.

1 KORINTHE 12:31

Alle gaven zijn goed; sommige zijn beter en andere zijn de beste. Je moet ernaar verlangen. Maar hij zegt:

En toch laat ik jullie een nog betere weg zien.

Paulus zegt: 'Ik laat jullie een nog betere weg zien.' Daarmee gaat hij duidelijk over naar hoofdstuk 13 en spreekt hij over liefde. Sommige mensen denken dat hij daarmee bedoelt: 'Je kunt de gaven hebben als je wilt, maar ik zal je iets beters laten zien dan gaven. Ga voor liefde.' Mensen vatten dat zo op, vooral mensen die niet zo met gaven bezig zijn, en zeggen: 'Nou, jij mag de gaven hebben. Ik zal liefde hebben. Ik zal de vrucht van de Geest hebben, en dat is liefde. Het is toch een voortreffelijker weg.'

Maar daarmee doe je geen recht aan Paulus' uitspraak dat we vurig naar de beste gaven moeten verlangen. Er is een voortreffelijker manier om ze te gebruiken dan de manier waarop de Korintheërs dat blijkbaar deden, en dan de manier waarop sommige mensen tegenwoordig dat misschien ook doen. Namelijk door ze te gebruiken om elkaar in liefde te dienen. Daar zijn de gaven voor.

Voordat we 1 Korinthe 13 lezen, wil ik je laten zien dat Petrus in wezen hetzelfde over het gebruik van de gaven zei in 1 Petrus 4, vers 10 en 11.

Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God. Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.

1 PETRUS 4:10-11

En het woord is charisma.

Wat doe je met de gaven? Je dient elkaar ermee, zegt hij. Je dient elkaar. Het Engelse woord 'minister' betekent 'dienen'. Als je een gave hebt ontvangen, wat doe je er dan mee? Het is de bedoeling dat je elkaar ermee dient, en zo word je er een goede rentmeester van. Je bent er een rentmeester van, of je nu een goede bent of niet. Je bent een rentmeester van alle gaven die je gekregen hebt. Als je elkaar er niet mee dient, ben je geen goede rentmeester. Je bent een slechte rentmeester. Maar als je andere mensen met je gaven dient, dan ben je een goede rentmeester van de gave zelf.

Hij werkt dat in vers 11 iets verder uit:

Als iemand spreekt, laat hem dan spreken alsof het Gods woorden zijn.

Dat is één soort gave.

Of dient, een ander soort gave.

Petrus zegt dus dat, als je een gave hebt, het doel van die gave is dat je elkaar dient en er zo een goede rentmeester van bent. Paulus heeft natuurlijk dezelfde gedachte.

Blijkbaar hielden de Korinthiërs van de gaven, maar misschien werden ze er meer toe

aangetrokken omdat ze zo spectaculair waren dan omdat anderen er iets aan hadden. Ze gebruiken zonder met jezelf bezig te zijn, gewoon omdat je weet dat de gemeente er baat bij zal hebben als je de gave gebruikt, dat is het juiste gebruik ervan.

Ik ben wel van plan om ook hoofdstuk 14 te behandelen. Tijdens de bespreking van hoofdstuk 12 hebben we al een flink deel van hoofdstuk 14 meegenomen, en daardoor blijven er misschien nog maar een paar dingen over om erover te zeggen. Maar laten we eerst hoofdstuk 13 behandelen en ons met hoofdstuk 14 bezighouden wanneer we daaraan toe zijn.

4

Mensentalen en engelentalen zonder liefde

Paulus zegt:

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets.

1 KORINTHE 13:2

Dit is het eerste van drie gedeelten van dit hoofdstuk, en je kunt zien dat de eerste drie verzen allemaal hetzelfde punt maken. Wat je ook doet, hoe prijzenswaardig of indrukwekkend het ook is, als het niet in liefde gebeurt, is het niets. Dat betekent dat liefde alles is, want al het andere is zonder liefde niets. Het eerste waarvan hij bij wijze van veronderstelling zegt dat hij het zonder liefde zou kunnen hebben, is de gave van tongen. In vers 1 heeft hij het over:

Al zou ik de talen van de mensen en van de engelen spreken, maar ik had de liefde niet, dan zou ik klinkend koper of een schallende cimbaal zijn geworden.

1 KORINTHE 13:1

Dit roept de vraag op of er zoiets bestaat als tongen van engelen. In veel apocriefe literatuur werd verwezen naar tongen van engelen. Dat stond niet in de Bijbel, maar in de Joodse geschriften uit die tijd, waarmee Paulus en sommige van zijn lezers heel goed bekend kunnen zijn geweest. Maar of de engelen werkelijk eigen talen spreken, wordt nergens in de Schrift duidelijk gemaakt. Elke keer dat we in de Bijbel engelen zien spreken, spreken ze in de taal van de mensen tegen wie ze spreken, en dat was een aardse taal. Of ze een andere taal hebben die ze onder elkaar gebruiken, weten we niet.

Maar op grond van dit vers, en misschien ook hoofdstuk 14, vers 2, waar staat:

Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen.

1 KORINTHE 14:2

wordt geopperd dat je soms, wanneer je in tongen spreekt, geen aardse taal spreekt. Je spreekt een taal die niemand begrijpt. Alleen God begrijpt die, en het is een taal van engelen. Het is een hemelse taal.

Er zijn mensen die in tongen geloven, maar niet geloven dat er een hemelse taal bestaat. Zij zeggen dat er alleen menselijke talen zijn. Spreken in tongen gebeurt altijd in menselijke talen, zeggen ze. Dat valt niet te bewijzen. Maar dit vers levert ook geen sluitend bewijs dat er tongen van engelen bestaan, want Paulus lijkt een denkbeeldige situatie te beschrijven. Hij gaat verder over het hebben van al het geloof, het verplaatsen van bergen en het kennen van alle geheimenissen, waarvan hij beslist niet beweerde dat hij ze kende. En over het geven van zijn lichaam om verbrand te worden en het geven van al zijn bezittingen aan de armen, wat hij niet letterlijk heeft gedaan.

Hij spreekt niet over iets wat werkelijkheid is, maar over iets wat denkbaar werkelijkheid zou kunnen zijn. Dit is een veronderstelling, waarbij hij mogelijk zelfs enige overdrijving gebruikt. Al het geloof hebben om bergen te verplaatsen, alle geheimenissen en alle kennis begrijpen: hij gaat daarin nogal ver, en dat doet hij met opzet. Wat hij probeert te zeggen is: als ik al die dingen in de hoogst mogelijke mate heb, tellen ze zonder liefde zelfs niet eens mee. In hun meest gewichtige vorm zijn ze minder dan niets en als stof op de weegschaal.

Omdat hij hier in veronderstellingen spreekt, en mogelijk zelfs overdrijft, hebben sommigen geopperd dat hij zegt: als ik in de tongen van mensen en zelfs van engelen sprak. Daarmee zou hij niet suggereren dat dit werkelijk mogelijk is. Hij probeert het alleen zo extreem mogelijk voor te stellen. Misschien gelooft hij dat er alleen tongen van mensen bestaan en geen tongen van engelen. Maar zijn gedachte zou kunnen zijn: zelfs als ik in de tongen van mensen sprak, of trouwens zelfs van engelen, als zulke tongen bestonden, zou dat het tekort aan liefde niet goedmaken.

Sommige mensen geloven dat de verwijzing naar tongen van engelen een veronderstelling en een overdrijving is, en niet letterlijk opgevat moet worden. Ik zou het niet kunnen zeggen. Ik heb er geen bezwaar tegen dat er tongen van engelen zouden bestaan. We hebben er alleen in de rest van de Schrift geen getuigenis van, dus we weten het niet. Maar ik geloof wel dat spreken in tongen niet altijd de vorm aanneemt van een taal die begrepen wordt, begrepen door degenen die aanwezig zijn. Maar of het een taal is die onbekend is bij degenen die aanwezig zijn, maar wel bekend bij iemand ergens op aarde, kan ik niet zeggen.

We kunnen uit dit vers werkelijk geen bepaalde leer over tongen afleiden, hoewel sommigen dat wel zouden willen. Het is mogelijk dat Paulus gewoon zijn verbeelding de vrije loop laat: zelfs als ik in de tongen van engelen kon spreken, als zulke tongen bestonden, zou het zonder liefde nog steeds alleen maar lawaai zijn en geen enkele waarde hebben.

5

Profetie, kennis en wijsheid zonder liefde

Vers 2:

Paulus zegt: ‘En al heb ik de gave om te profeteren en begrijp ik alle geheimenissen en alle kennis, en al heb ik al het geloof, zodat ik bergen kan verzetten, maar heb ik geen liefde, dan ben ik niets.’ Elders, in hoofdstuk 14, vers 1, geeft hij aan dat profetie een zeer hoogstaande, heel belangrijke gave is. Ook dit zijn enkele van de gaven, naast tongen, die hij in hoofdstuk 12 opsomde. Profetie werd genoemd; de gave van geloof

werd genoemd. Als hij in vers 2 spreekt over het begrijpen van alle geheimenissen en alle kennis, is het niet ondenkbaar dat hij daar terugverwijst naar wat hij in hoofdstuk 12 het woord van wijsheid en het woord van kennis noemde. Denk eraan dat hij zei:

Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest;

1 KORINTHE 12:8

Ik heb je verteld dat ik niet precies weet waar die naar verwijzen. Ik weet wat er in pinksterkringen gewoonlijk mee wordt bedoeld, maar ik weet niet zeker wat Paulus ermee bedoelde.

Maar wijsheid en geheimenissen hangen in Paulus' denken met elkaar samen in 1 Korinthe hoofdstuk 2. In 1 Korinthe 2, vers 6, zegt hij:

En wij spreken wijsheid onder de geestelijk volwassenen, maar een wijsheid niet van deze wereld, en ook niet van de leiders van deze wereld, die tenietgedaan worden.

1 KORINTHE 2:6

enzovoort. Omdat hij dus in hoofdstuk 2 van hetzelfde boek zo sprak, zou hij, wanneer hij het over een woord van wijsheid heeft, kunnen doelen op iemand die iets uiteenzet en daarmee een van die geestelijke geheimenissen onthult. En een woord van kennis zou dan eenvoudig het uiteenzetten zijn van iets wat kennis van Gods waarheid of van Gods Persoon is, of wat dan ook. Wat ik eigenlijk zeg, is dat hij misschien iets bedoelt wat overeenkomt met een woord van wijsheid, een woord van kennis. Hij zegt:

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets.

1 KORINTHE 13:2

Misschien grijpt hij gewoon terug op de lijst van gaven die hij eerder in hoofdstuk 12 gaf, waarin die dingen mogelijk hiermee gelijkgesteld werden.

6

Geloof dat bergen verzet

Bedenk dat ik, toen we het over de gave van geloof hadden, zei dat ik niet echt precies weet wat die inhoudt. Blijkbaar gaat het om een uitzonderlijke uiting van geloof, die verder gaat dan het geloof dat alle christenen hebben. Dit lijkt dus te bevestigen dat dit inderdaad de betekenis is. Hij heeft het over een gave van geloof die bergen kan verzetten. We kennen in de geschiedenis geen enkele situatie, ook niet onder de apostelen, waarin er door geloof bergen werden verzet.

Jezus is natuurlijk Degene Die in Zijn onderwijs aangaf dat iemand die voldoende geloof had, bergen kon verzetten. In Mattheüs, ik meen 21:21, zei Jezus dat. Ik geloof dat het daar stond:

Maar Jezus antwoordde en zei tegen hen: Voorwaar, Ik zeg u: Als u geloof had en niet twijfelde, zou u niet alleen doen wat er met de vijgenboom is gedaan, maar zelfs als u tegen deze berg zou zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen, dan zou het gebeuren.

MATTHEÛS 21:21

Nogmaals, ik heb nog nooit gehoord dat iemand dat ooit heeft gedaan, en ik vermoed dat Jezus Zelf een overdrijving gebruikte. Paulus volgt Jezus op dat punt, en doet dat hier dus ook.

Ik kan me voorstellen dat je geloof nodig hebt om dingen te doen die gelijkstaan aan het verzetten van bergen, dingen die even onmogelijk zijn. Ik weet alleen niet in welke situatie we God ooit zouden vragen om daadwerkelijk een letterlijke berg te

verplaatsen. Het lijkt me dat Hij ze misschien heeft neergezet waar Hij ze wil hebben. Dat ik de wereld opnieuw zou inrichten, is mogelijk niet wat Hij met mijn gebruik van geloof voor ogen heeft.

7

Zelfopoffering zonder liefde

In vers 3 voert hij nog steeds hetzelfde soort betoog, maar hij is niet langer over gaven van de Geest aan het spreken. Hij noemt in vers 3 geen gaven van de Geest. Wel heeft hij het over dingen die over het algemeen beschouwd zouden worden als extreme vormen van opoffering, extreme vormen van toewijding van jezelf, waarvan je zou aannemen dat ze alleen uit liefde gedaan kunnen worden. Toch geeft hij aan dat ze zonder liefde gedaan kunnen worden. Namelijk:

En al zou ik al mijn bezittingen uitdelen tot levensonderhoud van de armen, en al zou ik mijn lichaam overgeven om verbrand te worden, maar ik had de liefde niet, het baatte mij niets.

1 KORINTHE 13:3

Waarom zou iemand al zijn bezittingen weggeven om de armen te voeden, of zijn lichaam geven om verbrand te worden, als het niet uit liefde is? Die dingen kunnen zeker uit liefde gedaan worden. Dat maakt de Bijbel overal in de rest van de Schrift duidelijk: iemand die liefheeft, zal voor de armen zorgen. Iemand die liefheeft, zal zijn leven afleggen. Het is duidelijk dat al die dingen uit liefde gedaan kunnen worden. Maar Paulus geeft aan dat zelfs die dingen, die daden op zichzelf, geen enkele verdienste hebben als ze niet werkelijk door liefde worden ingegeven, als er een zelfzuchtige reden is om ze te doen. Zelfs de daden zelf hebben dan geen enkele verdienste. Het levert niets op.

Welke zelfzuchtige reden zou er kunnen zijn? Ik weet het niet. De meest voor de hand liggende reden lijkt me trots en het verlangen om bekend te staan als iemand die offers brengt, zodat mensen je bewonderen om het offer dat je hebt gebracht. Ik weet niet hoeveel mensen hun lichaam zouden geven om verbrand te worden, om daarvoor

bewonderd te worden. Ze zouden er niet meer zijn om te genieten van de bewondering die mensen hun gaven. Maar het punt is dat er misschien mensen zijn die zulke dingen zonder liefde zouden kunnen doen. Als ze dat deden, zou de daad zelf geen verdienste hebben, tenzij die uit liefde werd gedaan.

Wat hij hier voortdurend zegt, is dat er helemaal niets is wat voor God enig verschil maakt, behalve liefde en wat uit liefde gedaan wordt. Daaronder valt het uitoefenen van de beste gaven, of zelfs het brengen van het uiterste offer: je leven en je bezittingen.

8

Liefde is geduldig

Nu gaat hij over naar het volgende gedeelte van het hoofdstuk. Daar vertelt hij, in vers 4 tot en met het begin van vers 8, wat hij bedoelt wanneer hij liefde zegt. Wat bedoel je met liefde? Als ik mijn lichaam kan geven om verbrand te worden zonder liefde te hebben, en al mijn bezittingen kan weggeven om de armen te voeden zonder liefde te hebben, dan weet ik misschien niet wat liefde is. Wat is het? Wel, liefde is dit:

De liefde is geduldig, zij is vriendelijk, de liefde is niet jaloers, de liefde pronkt niet, zij doet niet gewichtig,

1 KORINTHE 13:4

De uitdrukking ‘suffers long’ verwijst naar het ouderwetse Engelse woord ‘long-suffering’. ‘Long-suffering’ is het woord uit de King James dat de New King James om de een of andere reden heeft behouden. Hoewel ze veel van het taalgebruik van de King James hebben gemoderniseerd, hebben ze dat ouderwetse King James-woord ‘long-suffering’ laten staan.

In de King James Bible vind je in sommige passages het woord ‘long-suffering’ en in andere passages het woord ‘patience’. Helaas roepen die woorden tegenwoordig bij ons niet hetzelfde op als vroeger. Wat wij onder geduld verstaan, noemden ze in 1611, toen de King James werd vertaald, ‘long-suffering’. Het Engelse woord ‘long-suffering’ betekende wat wij bedoelen wanneer we ‘geduld’ zeggen.

Wat geduld betekent, is natuurlijk dat we ons niet van ons stuk laten brengen wanneer we moeten wachten. We kunnen het ongemak verdragen dat iemand ons bezorgt doordat hij niet op tijd is, of wat dan ook. Dat verstaan we onder geduldig zijn. Dat is wat het Engelse woord 'long-suffering' betekent: eigenlijk dat je je niet laat prikkelen. Dat je je niet laat prikkelen wanneer er misbruik van je wordt gemaakt, of wat dan ook. Het omvat een vrij breed scala aan begrippen. Maar wanneer je het Engelse woord 'patient' gebruikt, heb je het over hetzelfde begrip als wat het woord 'long-suffering' betekent, zowel in de King James als in de New King James. Wanneer de King James en de New King James het woord 'patient' gebruiken, bedoelen ze een ander begrip, omdat 'patient' in het oude Engels verwees naar volhardend zijn. 'Patience' was volharding of uithoudingsvermogen, een ander begrip dan wat wij er tegenwoordig onder verstaan. Dus de woorden 'long-suffering' en 'patience' in de King James en ook in de New King James kunnen ons helaas op een verkeerd spoor zetten als we niet weten wat ermee wordt bedoeld.

Wanneer hij zegt:

liefde heeft veel geduld betekent dat dat de liefde lankmoedig is. En 'long-suffering' betekende vroeger wat we nu met 'patient' bedoelen. Daarom zeggen sommige moderne vertalingen eenvoudig:

Liefde is geduldig. Liefde is vriendelijk.

9

Geduld en vriendelijkheid in de praktijk

Wanneer Paulus in Galaten over de vrucht van de Geest spreekt, wordt liefde natuurlijk als eerste genoemd, maar geduld staat ook op de lijst, of lankmoedigheid. Soms denk ik dat de New King James niet consequent is in de vertaling daarvan. Laat me eens kijken. Galaten 5:22 en 23:

De vrucht van de Geest is echter: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.

GALATEN 5:22

Daar staat het. Dat is geduld.

Lankmoedigheid en vriendelijkheid zijn vruchten van de Geest, samen met liefde. Paulus zegt:

De liefde is geduldig, zij is vriendelijk, de liefde is niet jaloers, de liefde pronkt niet, zij doet niet gewichtig,

1 KORINTHE 13:4

Als je een liefdevol mens bent, komt je geduld voort uit je liefde voor de ander. Dat geldt bijvoorbeeld wanneer je last hebt van iemands traagheid of wanneer hij iets anders doet dan je verwachtte. Of wanneer hij jullie afspraak vergeet en je laat wachten. Je geeft hem het voordeel van de twijfel: hij is het waarschijnlijk vergeten. Jou zou hetzelfde kunnen overkomen. Zonder Gods genade zou jij in zijn schoenen staan, enzovoort. Geduldig zijn met mensen die je ongemak bezorgen, is eenvoudig waartoe de liefde ons roept. Nogmaals, als we ongeduldig zijn met zulke mensen, is dat een tekortkoming, niet in het geduld zelf, maar in de liefde. We hebben hen gewoon niet lief zoals we onszelf liefhebben, en dat behoren we wel te doen.

Hetzelfde geldt voor vriendelijkheid. Het is duidelijk dat als je je naasten liefhebt zoals je jezelf liefhebt, je vriendelijk zult zijn, omdat je vriendelijk behandeld wilt worden. Het kwetst je gevoelens wanneer mensen je onvriendelijk behandelen, zelfs wanneer je verdient dat je onvriendelijk wordt behandeld. Je hebt nog steeds liever dat mensen zacht met je omgaan dan hard. Als je je naaste liefhebt als jezelf, zul je vanzelfsprekend zowel vriendelijk als geduldig zijn.

Waarom? Omdat liefde voor de ander wil wat ze voor zichzelf wil. Met andere woorden, liefde is niet op zichzelf gericht. Ze wenst de ander geluk en het goede toe. Daarom is afgunst het tegenovergestelde daarvan. Afgunst is voor jezelf willen hebben wat de ander heeft. Dus afgunst is een teken dat iemand niet liefheeft. Het is de afwezigheid van liefde.

Ik denk dat we deze beide dingen als aspecten van hoogmoed beschouwen. ‘Puffed up’ is een uitdrukking die eerder in 1 Korinthe al verschillende keren is gebruikt. Het is een Grieks woord dat opgeblazen zijn betekent. De liefde heeft geen opgeblazen dunk van zichzelf. En zichzelf vertonen zou, denk ik, niet alleen te maken hebben met een opgeblazen dunk van jezelf hebben, maar je daar ook naar gedragen. Je hoogmoedig gedragen, pochen — ‘vaunting oneself’ is de uitdrukking in de King James — jezelf te kijk zetten, pronken, aandacht proberen te krijgen. Die dingen zijn niet liefdevol. Die dingen zijn eigenliefde, maar ze zijn niet de liefde waar God naar zoekt, omdat die de vrucht van Zijn Geest in ons leven is.

10

Liefde en goede omgangsvormen

Vers 5:

zij handelt niet ongepast, zij zoekt niet haar eigen belang, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad,

1 KORINTHE 13:5

Of ‘unseemly’, zegt de King James. Slechte manieren zijn liefdeloos. Vraag je je weleens af waar sommige omgangsvormen vandaan komen? Bijvoorbeeld waarom de vork op die plek moet liggen en de lepel op een andere plek wanneer de tafel gedekt is. Waarom getuigt het niet van goede manieren als je soep op je stropdas morst en je je stropdas in een glas water steekt om hem schoon te maken? Hoe zit dat? Waarom? Als het praktisch is, waarom zou iemand zich er dan druk om maken? Wie heeft die regels eigenlijk bedacht? Wie heeft bepaald wat onbeleefd is en wat niet onbeleefd is?

Nou, als je erover nadenkt, als je omgangsvormen bestudeert, zul je over het algemeen ontdekken dat de meeste omgangsvormen hun oorsprong hebben in het eenvoudige streven om te voorkomen dat de ander zich ongemakkelijk voelt. Dingen doen waardoor mensen zich opgelaten of ongemakkelijk voelen, is vaak precies wat als onbeleefd wordt beschouwd. Beleefdheid, goede manieren: je denkt misschien dat het alleen maar sociale gewoonten zijn, en tot op zekere hoogte is dat ook zo. Maar omdat het sociale gewoonten zijn, denken mensen in die categorieën.

Vroeger was het onbeleefd als een man de deur niet voor een vrouw opendeed. Nu zouden we kunnen zeggen: ‘Maar ze kan zelf de deur opendoen, en hij heeft zijn handen vol. Er is geen reden waarom hij dat zou moeten doen.’ Dat kan een volkomen goede en redelijke opmerking zijn. Maar in een samenleving waarin van mannen wordt verwacht dat ze dat doen, zou een vrouw zich gekrenkt voelen als de deur niet voor haar werd opengedaan. Nu leven we niet meer in zo’n samenleving, maar het zou als onbeleefd zijn beschouwd, en onbeleefdheid is wat mensen kwetst. Het maakt dat ze zich ongemakkelijk voelen, dat ze zich opgelaten voelen, dat ze zich gekrenkt voelen. Daarom doet liefde dat niet. Liefde doet geen dingen die kwetsend en onbeleefd zijn.

11

Liefde zoekt het belang van de ander

Ze is niet op haar eigen voordeel uit.

Liefde zoekt niet haar eigen belangen. Dit is iets wat Paulus ook met bijna dezelfde woorden zei in Filippenzen hoofdstuk 2. In Filippenzen 2, vers 4, zei hij:

Laat eenieder niet alleen oog hebben voor wat van hemzelf is,
maar laat eenieder ook oog hebben voor wat van anderen is.

FILIPPENZEN 2:4

Paulus zei het op een andere manier in Romeinen 15, vers 2 en 3, waar hij zei:

Laat daarom ieder van ons zijn naaste behagen ten goede, tot
opbouw. Want ook Christus heeft niet Zichzelf behaagd, maar
zoals geschreven staat: Al de smaad van hen die U smaden, is op
Mij gevallen.

ROMEINEN 15:2-3

Wij moeten zijn zoals Jezus. Hij behaagde Zichzelf niet. Daar kwam Hij niet voor. Dat is het fundamentele verschil tussen wedergeboren zijn en niet wedergeboren zijn: wie je met je leven wilt behagen. Echt, zo eenvoudig is het. Wiens welbehagen is voor mij het belangrijkste? Dat van mij of dat van God? Als het dat van mij is, dan ben ik niet bekeerd. Als het dat van God is, dan wel. Tenminste, als ik met God de Vader van Jezus Christus bedoel, en ik Jezus Christus beschouw als de uitdrukking van wat God behaagt, want in dat geval ben ik een christen.

Iemand die zijn eigen belangen zoekt, gedraagt zich niet als een christen. Als je God wilt behagen in plaats van jezelf, zul je de dingen zoeken die God duidelijk behagen. En dat zijn dingen die andere mensen helpen en andere mensen gelukkig maken. God heeft behagen in zo'n houding. Dus liefde zoekt niet haar eigen belangen. Ze probeert anderen te zegenen.

Het lijkt bijna overbodig om op deze dingen commentaar te geven. Ze spreken grotendeels voor zichzelf, en voor mij lijken ze vanzelfsprekend. Misschien zijn ze niet voor iedereen zo vanzelfsprekend. Misschien komt het gewoon doordat ik dit zo vaak heb gelezen dat het deel wordt van de manier waarop je over dingen denkt, zonder dat je het hoeft uit te spreken. Maar het lijkt vanzelfsprekend dat liefde zo is.

12

Liefde laat zich niet prikkelen of verbitteren

Vers 5 zegt:

zij handelt niet ongepast, zij zoekt niet haar eigen belang, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad,

1 KORINTHE 13:5

De spreker bespreekt hier de Engelse formulering ‘is not provoked’, oftewel ‘laat zich niet prikkelen’; de HSV heeft ‘zij wordt niet verbitterd’. Dat is heel interessant, want het zou betekenen dat het niet mogelijk is om boos te worden, in elk geval in egoïstische zin — boos op iemand die je onrecht aandoet — of aanstoot te nemen als je die persoon liefhebt. Aanstoot nemen betekent dat je je hebt laten prikkelen. Iemand heeft iets gedaan waardoor er bij jou een slechte houding tegenover die persoon is ontstaan.

Geprikkeld worden betekent dat iemand iets in je kan oproepen wat er anders niet zou zijn, en dat die persoon de sfeer in je innerlijk bepaalt. Zijn of haar daden kunnen dingen in je aanwakkeren en oproepen die daar niet thuishoren. Dat is wat prikkelen doorgaans betekent. Dus als iemand liefheeft, kan die zich niet laten prikkelen. Of anders gezegd: als je aanstoot neemt of boos wordt door iemands gedrag tegenover jou, dan schiet je op het gebied van de liefde tekort, want liefde laat zich niet prikkelen.

De laatste regel van vers 5:

Liefde rekent het kwaad niet aan.

Een andere manier om dat te begrijpen is: ze houdt het kwaad niet bij. Ze houdt niet bij welke kwade dingen er zijn gedaan. Met kwade dingen worden hier dingen bedoeld die mensen jou aandoen: slecht gedrag waarmee iemand je onrecht aandoet en je kwetst.

Er zijn mensen die zichzelf beslist nooit zullen toestaan om alle kwetsuren die ze hebben opgelopen te vergeten, en ze blijven erbij stilstaan. Als ze eenzaam zijn of zich vervelen, halen ze die gewoon weer in gedachten naar boven. Dan denken ze eraan hoeveel mensen hen hebben gekwetst, hoe vaak dat is gebeurd, en wat een slachtoffer ze zijn geweest. Zulke mensen hebben geen gezonde geest. Een gezonde geest is ongetwijfeld een liefdevolle geest.

Een van de kenmerken van geestelijke gezondheid en psychische gezondheid, zou ik zeggen, als we die term mogen gebruiken, is dat je geneigd bent de positieve dingen te onthouden en de dingen die niet positief zijn te vergeten. Dat heb ik zelfs van seculiere psychologen gehoord. Ik heb niet veel op met de psychologie, maar zij hebben waargenomen en vastgesteld dat mensen met een gezonde geest geneigd zijn positieve dingen te onthouden en negatieve dingen te vergeten. Mensen met een enigszins zieke geest zijn daarentegen geneigd alle kwetsuren die ze hebben opgelopen te onthouden en alle zegeningen te vergeten.

Of dat in psychologische zin waar is of niet, in geestelijke zin is het beslist zo. De Bijbel geeft aan dat we altijd in alles dankbaar moeten zijn. Om dat te kunnen doen, moeten we denken aan de dingen die ons dankbaar maken, niet aan de dingen die ons verdriet doen. De Bijbel zegt:

Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet niet een van Zijn weldaden.

PSALMEN 103:2

Vergeet de goede dingen niet. Maar het is goed om de slechte dingen te vergeten, om te vergeven en te vergeten.

Liefde maakt dat je wilt vergeten wat mensen je hebben aangedaan, omdat je hen wilt liefhebben. En als je blijft denken aan wat ze je hebben aangedaan, wordt het moeilijker om hen lief te hebben. Je zou het net zo lief achter je laten. Dat betekent niet dat je daar onverantwoordelijk mee omgaat. Want als iemand je onrecht heeft aangedaan en zich niet heeft bekeerd, is de kans groot dat die gewoon hetzelfde soort dingen zal blijven doen als je hem de kans geeft. Zoals Jezus zei, kan het nodig zijn om naar die persoon toe te gaan en hem ermee te confronteren. Breng hem tot bekering, en als hij zich bekeert, vergeef hem.

Maar waar het om gaat, is dat er mensen zijn die, zelfs nadat ze zeggen dat ze je vergeven hebben, het niet vergeten zijn. En ze halen het van tijd tot tijd weer op, vooral als je het meer dan één keer doet. Ze houden een lijst bij. Ze houden het kwaad bij. Misschien zie je in de Engelse Bijbel een kanttekening bij dat gedeelte van vers 5 waar staat:

‘Zij denkt geen kwaad.’

De kanttekening zegt:

‘Ze houdt het kwaad niet bij.’

Het gaat om het bewaren van de herinnering aan alle verkeerde dingen die iemand je heeft aangedaan. Dat doet de liefde niet.

13

Geen vreugde in onrecht en roddel

zij verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verheugt zich over de waarheid,

1 KORINTHE 13:6

Het is niet helemaal duidelijk in welke zin dat zich verblijden in ongerechtigheid bedoeld wordt. Aan de ene kant kan iemand die het gevoel wil hebben dat hij rechtvaardiger is dan andere mensen, zich in zekere zin verblijden, misschien in het geheim, als hij hoort dat iemand anders ten val is gekomen. Iemand met wie hij zichzelf vergelijkt. Als iemand anders in zonde valt, en die persoon is iemand met wie je jezelf vergelijkt, dan zie je hem bijna als een geestelijke rivaal. Je juicht het bijna toe, omdat je daardoor in je eigen ogen beter voor de dag komt dan anderen. Want iemand anders heeft nu een smet op zijn naam die jij niet hebt. Mensen kunnen in zo'n toestand verkeren dat ze zich werkelijk verblijden in ongerechtigheid, in de zin dat ze zich om die reden verblijden in de zonde van iemand anders.

Maar ik weet niet of Paulus dat hier bedoelt. Ik weet niet zeker wat hij wel bedoelt als hij zegt:

is niet blij met onrecht.

Het is mogelijk dat hij alleen maar bedoelt dat een liefdevol mens daar geen vermaak in vindt. Zondige dingen zijn niet vermakelijk: schuine moppen, films met verdorven personages en verhaallijnen, enzovoort. Ze vinden dat niet amusant. Naar dat soort troep kijken, dat soort verdorvenheid, is voor hen geen manier om een fijne tijd te hebben. Ze genieten niet van nieuwsberichten die alleen maar vuil naar boven halen. Ze verblijden zich niet in dat soort dingen.

Er zijn mensen die dat duidelijk wel doen. Kijk maar naar het succes van roddelbladen. Of het nu om de sensatiebladen gaat — we kennen allemaal hun namen, we zien ze voortdurend bij de kassa's — of zelfs om de wat chiquere sensatiebladen zoals People Magazine en Us Magazine, die uiteindelijk ook alleen maar veredelde roddelbladen zijn. Ze zijn heel succesvol. Iemand leest met plezier over al die smerige dingen. Iemand verblijdt zich in ongerechtigheid, maar dat doet de liefde niet. De liefde verblijdt zich in de waarheid. De liefde voelt zich aangetrokken tot zuiverheid en waarheid en goede dingen. Ze verblijdt zich niet in die andere dingen en vindt er geen plezier of vermaak in.

14

Liefde bedekt fouten van anderen

Vers 7 zegt:

zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

1 KORINTHE 13:7

In de Engelse vertaling die de spreker gebruikt, staat eerst 'alles dragen' en aan het einde 'alles verdragen'. Die twee uitspraken lijken hetzelfde te betekenen. De HSV gebruikt voor de eerste uitspraak al 'zij bedekt alle dingen', de vertaling die de spreker hierna bespreekt. 'Alles dragen' klinkt alsof je alles verdraagt, maar dat geldt ook voor 'alles verdragen'. Er is geopperd dat het Griekse woord voor 'dragen' vertaald zou

moeten worden met ‘bedekken’, en dat Paulus hier misschien zinspeelt op Spreuken 10:12, of het zelfs gedeeltelijk citeert. Petrus citeert Spreuken 10:12 inderdaad, en Paulus citeert het hier misschien ook, of zinspeelt erop. Daar staat:

Haat wekt twisten op, maar liefde bedekt alle overtredingen.

SPREUKEN 10:12

Petrus citeert het als volgt:

Maar heb voor alles vurige liefde voor elkaar, want de liefde zal een menigte van zonden bedekken.

1 PETRUS 4:8

Jakobus zegt dat:

weet dan dat hij die een zondaar van zijn dwaalweg doet terugkeren, een ziel zal redden van de dood en een menigte van zonden zal bedekken.

JAKOBUS 5:20

Paulus heeft misschien dit vers in gedachten als hij zegt:

zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

1 KORINTHE 13:7

Eigenlijk brengt ‘alles dragen’ die gedachte niet over, maar het Griekse woord kan ‘bedekken’ betekenen. Daarmee zou het een andere gedachte zijn dan de gedachte verderop in hetzelfde vers, ‘alles verdragen’. Laten we aannemen dat Paulus dat bedoelt. De liefde bedekt alle dingen. Dat betekent dat wanneer je iets te weten komt over iemand van wie je houdt, iets onflatteus, iets wat een smeug verhaal zou

opleveren, je dat niet doorvertelt. Misschien gaat het zelfs om iets wat die persoon jou heeft aangedaan, waardoor je er nog liever bij iemand anders over wilt klagen dan wanneer hij het een ander had aangedaan. Toch vertel je het niet door. Je bedekt het.

De Spreuken zeggen dat een aantal keren over hetzelfde onderwerp. Niet alleen in de spreuk die ik noemde, Spreuken 10:12, die luidt:

Haat wekt twisten op, maar liefde bedekt alle overtredingen.

SPREUKEN 10:12

maar Spreuken 11:13 zegt:

Wie al lasterend zijn weg gaat, openbaart geheimen, maar wie betrouwbaar van geest is, bedekt een zaak.

SPREUKEN 11:13

Dan zegt Spreuken 17:9:

Wie de overtreding toedekt, zoekt liefde, maar wie de zaak weer oprakelt, maakt scheiding tussen de beste vrienden.

SPREUKEN 17:9

Let erop dat in al deze spreuken het bedekken van de zaak tegenover het doorvertellen ervan staat, of tegenover het optreden als kwaadspreker. Je weet iets; je hebt iets tegen iemand in handen. Je zou zijn reputatie te gronde kunnen richten, of die op zijn minst kunnen beschadigen, maar je bedekt het.

Ik moet denken aan Noach en zijn zonen. Noach was zo dronken dat hij niet beseftte dat hij naakt en onbedekt op zijn bed lag, en Cham ontdekte dat. Toen de andere twee broers ervan hoorden, keken ze natuurlijk niet. Ze dekten hem toe. Ze kwamen achteruit binnen met een mantel over hun rug en lieten die vallen op de plek waar hij volgens hen lag. Zo dekten ze hem toe. Het verschil tussen Cham en de andere twee broers is dat hij het doorvertelde. Hij ging naar buiten en roddelde erover. Hij ging naar buiten en vertelde het rond. Hij ging naar buiten en maakte zijn vader daarmee

tot een voorwerp van spot. Zo schaadde hij het beeld dat mensen van zijn vader hadden en diens reputatie, enzovoort. De andere broers waren daar niet toe geneigd. Ze wilden zijn schande bedekken. Ze wilden die verbergen. Dat is wat liefde doet.

15

Liefde gelooft het beste over mensen

zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

1 KORINTHE 13:7

Ook deze uitdrukking, heeft vragen opgeroepen. We geloven beslist niet alles. We worden niet aangemoedigd om leugens te geloven. Het is niet de bedoeling dat we goedgegelovig zijn en zomaar alles geloven wat ons wordt verteld. De juiste betekenis van deze zinsnede is waarschijnlijk dat liefde zoveel vertrouwen schenkt als redelijk is, natuurlijk, en niet sceptisch en cynisch is. Ik geloof liever het beste over mensen van wie ik houd. Ik zeg niet dat ik nooit een kwalijk bericht zou aanvaarden als er een enorme hoeveelheid bewijs voor bleek te zijn. Als ik ontdekte dat een goede vriend van mij of iemand van wie ik houd inderdaad misdadige of verschrikkelijke dingen bleek te doen, en het bewijs was overweldigend, dan zou ik zeker mijn kop niet in het zand steken en doen alsof het niet zo was. Tegelijkertijd blijf ik het beste over iemand geloven als ik van die persoon houd en wat vage geruchten over hem hoor, iets negatiefs.

Sterker nog, zelfs wanneer ik heb gehoord dat vrienden verkeerde dingen hebben gedaan, ben ik nog steeds geneigd hun handelen zo positief mogelijk uit te leggen, totdat ik weet dat het anders zit. Ook al geloof ik misschien dat ze die dingen hebben gedaan. Misschien waren er verzachtende omstandigheden. Wie weet? Ik weet het niet. Totdat ik meer weet, blijf ik het beste geloven. Ik zal het handelen van die ander zo gunstig mogelijk uitleggen. En dat is volgens mij wat dit betekent:

‘Liefde gelooft alles.’ Ik zal erop vertrouwen dat die persoon niet de bedoeling had kwaad te doen, als hij dat heeft gedaan. En als ik alleen maar heb gehoord dat hij kwaad heeft gedaan, zal ik niet eens geloven dat hij het heeft gedaan totdat ik daar beter bewijs voor heb.

Paulus zegt:

Neem tegen een oudste geen beschuldiging aan, tenzij er twee of drie getuigen zijn.

1 TIMOTHEÛS 5:19

Eerlijk gezegd is het sowieso geen slecht idee om beschuldigingen tegen wie dan ook alleen op grond van twee of drie getuigen te aanvaarden.

16

Liefde blijft hopen en verdragen

Ik weet niet zeker wat precies het verschil is tussen alle dingen geloven en alle dingen hopen, maar ik denk dat we zouden kunnen zeggen dat liefde altijd hoopvol is. Als je houdt van iemand die nog niet behouden is, als je houdt van iemand die wel behouden is maar die voortdurend terugvalt of problemen heeft of wat dan ook, dan geef je de hoop voor die persoon niet op. Je blijft het beste voor hem hopen. Je blijft hopen op zijn behoud, zelfs als alle hoop verloren lijkt. Je liefde voor hem verhindert dat je de hoop opgeeft.

zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

1 KORINTHE 13:7

Dat is een nogal verstrekkende uitspraak. Liefde verdraagt allerlei vormen van mishandeling. Eerder zei Paulus tegen de Korinthiërs die hun naasten voor de rechter sleepten:

Dan is er al volledig sprake van verlies onder u, dat u onder elkaar rechtszaken hebt. Waarom lijdt u niet liever onrecht? Waarom laat u zich niet liever benadelen?

1 KORINTHE 6:7

Nou, de meeste mensen willen dat niet. Maar als je van iemand houdt, doe je het wel. Dat is wat liefde doet. Ze verdraagt.

Al deze dingen zijn dus wat Paulus met liefde bedoelt. Liefde is zelfopofferend. Ze is sterk. Sterk, niet in de betekenis waarin Dobson zegt dat liefde streng moet zijn, en waarin we het gewoonlijk over strenge liefde hebben. Misschien is ze ook op die manier streng. Ik probeer dat niet af te kraken. Maar als ik het zeg, bedoel ik dat liefde kan overleven. Ze wordt niet vernietigd doordat iemand haar kwetst of beledigt of iets doet wat aanstootgevend of onbeleefd tegenover haar is. Hoewel liefde zelf niet met zulke dingen begint, zich niet onbeleefd gedraagt en anderen geen verkeerde dingen aandoet. Ze doet geen onrecht en verheugt zich niet over onrecht. Deze liefde waarover hij spreekt, speelt dus een rol in alle relaties.

17

Liefde blijft, geestesgaven zijn tijdelijk

Nu zegt Paulus in vers 8:

De liefde vergaat nooit. Wat dan profetieën betreft, zij zullen tenietgedaan worden, wat talen betreft, zij zullen ophouden, wat kennis betreft, zij zal tenietgedaan worden.

1 KORINTHE 13:8

In zekere zin klinkt dat alsof het misschien de laatste regel is van wat hij tot nu toe heeft gezegd. Liefde is dit, liefde is dat. Liefde doet dit, liefde doet dat.

En mogelijk is dat ook zo. Maar als dat zo is, geeft het Paulus in feite de gelegenheid om over te stappen naar het laatste gedeelte van het hoofdstuk. Daarin stelt hij wat blijvend is tegenover wat niet blijvend is.

In het eerste gedeelte van hoofdstuk 13, in de verzen 1 tot en met 3, sprak hij over wat werkelijk belangrijk is en wat niet zo belangrijk is. Liefde is belangrijk. Sommige van die andere dingen zijn dat minder. Zonder liefde zijn ze zeker helemaal niet belangrijk. Maar nu spreekt hij in termen van wat blijft bestaan, waarschijnlijk om duidelijk te maken waarom die dingen belangrijk zijn. Dingen zijn belangrijk omdat ze duurzaam zijn. Dingen zijn waardevol vanwege hun duurzaamheid.

Je gaat niet veel betalen voor iets dat door gebruik binnen een paar dagen of weken verdwijnt. Het heeft niet veel waarde. Een auto die een jaar of twee betrouwbaar rijdt en dan uit elkaar begint te vallen, zal een goedkope auto zijn. Als je meer betaalt en een heel dure auto koopt, hoop je waarschijnlijk dat hij tien of vijftien of twintig jaar zonder ernstige problemen zal rijden. Want als iets duurzaam is, als iets blijft bestaan, als iets lang meegaat, houdt dat in zekere zin verband met de waarde ervan.

En Paulus heeft in de openingsverzen gezegd dat liefde het enige is dat werkelijk waarde heeft. Nu gaat hij zeggen waarom: omdat liefde het enige is dat werkelijk zal blijven bestaan. Die andere dingen waarvan hij zei dat ze minder waardevol waren, zijn niet blijvend, althans niet in hun huidige vorm.

18

Tijdelijke gaven en onvolledige kennis

Hij zei in vers 8:

Liefde houdt nooit op, maar profetieën zullen verdwijnen. Het spreken in tongen zal ophouden. Kennis zal verdwijnen.

Met kennis wordt hier waarschijnlijk de bijzondere kennis bedoeld die verband houdt met de gave die hij eerder kennis noemde, of het woord van kennis. Maar aan deze dingen, en hij heeft het over gaven van de Geest, zal ooit een einde komen. Er komt een tijd dat we niet meer hoeven te profeteren. Er komt een tijd dat we niet meer in tongen hoeven te spreken. Er komt een tijd dat de kennis zoals wij die hebben, plaats zal maken voor iets wat veel groter is, van een volkomen andere soort. Zo anders zelfs, dat hij zegt:

Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 KORINTHE 13:12

Het is een totaal ander soort kennis. De kennis die wij hebben is tijdelijk en beperkt van aard. Liefde zal echter datgene zijn wat zelfs in het komende tijdperk blijft bestaan. We zullen geen profetieën en tongen nodig hebben, en ook niet het soort kennis dat we nu hebben, die heel, heel onvolledig is. Maar we zullen nog steeds moeten liefhebben, omdat dat is wat God is.

God is liefde.

En in alle eeuwigheid is liefde iets wat nooit zal vergaan.

Trouwens, met 'vergaan' wordt bedoeld: 'tot een einde komen'. Ik besef dat we de Engelse woorden 'love never fails' zouden kunnen opvatten als iets wat betekent dat liefde altijd slaagt. Maar 'fails' verwijst in dit verband naar tot een einde komen, eigenlijk naar niet blijven bestaan. En hij zegt dat de profetieën zullen vergaan. Wanneer hij zegt dat profetieën zullen vergaan, zegt hij niet dat sommige ervan slechte profetieën zullen zijn, dat sommige profetieën niet zullen uitkomen. Hij heeft het over de profetische gave als geheel. Daar zal een einde aan komen. Dat is de betekenis van die uitdrukking. Aan liefde zal geen einde komen. Ze zal altijd van belang blijven. Voor profetieën geldt dat niet, en ook niet voor tongen of voor kennis zoals wij die nu kennen. Waarom?

19

Het volmaakte als voltooid Nieuwe Testament

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind, maar nu ik een man geworden ben, heb ik het kinderlijke tenietgedaan.

1 KORINTHE 13:9-11

Hij vervolgt in vers 12: ‘Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele’ — zoals hij ook in vers 9 zei — ‘maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.’

Vermoedelijk door God. Evenveel als God nu van mij weet, zal ik dan weten.

En nu blijven geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

1 KORINTHE 13:13

Dit gedeelte lijkt een beetje op 2 Thessalonicenzen 2, in die zin dat Paulus een aantal dingen zegt waarvan mensen zich vaak hebben afgevraagd wat hij ermee bedoelde. Het is niet helemaal duidelijk. In 2 Thessalonicenzen 2 zei hij:

U weet wat de mens van de zonde tegenhoudt, zodat hij op zijn tijd zal verschijnen, wanneer wat hem tegenhoudt weggenomen is.

2 THESSALONICENZEN 2

Enzovoort. We weten niet wat het was, en er zijn allerlei gissingen over waar Paulus op doelde. Er zijn net zo goed veel gissingen over waar Paulus op doelt wanneer hij spreekt over dat wat volmaakt is.

Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 KORINTHE 13:12

Ik wil je minstens drie verschillende mogelijkheden noemen. De mogelijkheid waar ik de voorkeur aan geef, bewaar ik voor het laatst. Eén mogelijkheid die veel aanhangers heeft, vooral onder mensen die niet tot de charismatische beweging of de pinksterbeweging behoren, is dat de woorden

maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden.

1 KORINTHE 13:10

in vers 10 verwijzen naar de voltooiing van het Nieuwe Testament. Toen Paulus dit schreef, waren natuurlijk nog niet alle boeken van het Nieuwe Testament geschreven of bijeengebracht, en daarom sprak God nog steeds nieuwe dingen. Maar met de voltooiing van het Nieuwe Testament hebben we de volledige vastlegging van alles wat God ooit heeft willen zeggen. Hij heeft verder niets meer te zeggen. We hebben de volmaakte openbaring van God in de canon van het Nieuwe Testament. En daarom hebben we dat wat volmaakt is.

‘Wat onvolledig is’ verwijst volgens hen naar de gaven, want in vers 9 staat:

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind, maar nu ik een man geworden ben, heb ik het kinderlijke tenietgedaan. Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 KORINTHE 13:9-12

Kennis en profetie behoren dus tot de gaven die hij eerder heeft genoemd. Dat doen we dus ten dele.

Dat vatten zij op als een andere manier om te zeggen: ‘Wanneer het Nieuwe Testament compleet is, zullen de gaven afgedaan hebben.’ En dat is vrijwel de voornaamste en enige Bijbelse grond voor de gedachte dat de gaven hebben afgedaan. Zij zeggen: ‘Het Nieuwe Testament is nu compleet, en Paulus zei:

als het volmaakte er is, zal wat onvolledig is — daarmee worden de gaven bedoeld — verdwijnen.

Dit is een heel gangbare uitleg van deze passage. Maar het is volgens mij een verbazend naïeve uitleg. Als mensen dit voor een juiste uitleg houden, moet je je afvragen op welke grond ze eigenlijk ook maar iets in de Schrift uitleggen. Want er staat in deze passage geen enkele aanwijzing dat Paulus zelfs maar wist dat er ooit zoiets als een complete nieuwtestamentische canon zou bestaan. Hij geeft er in elk geval geen enkele aanwijzing voor. Hij zegt dat niet. Er staat niets in de context waaruit we kunnen opmaken dat hij bij deze bespreking de canon van het Nieuwe Testament in gedachten had.

Om dat in deze passage, in de gedachtegang van Paulus, te leggen, zou je eigenlijk iets nodig hebben om dat te rechtvaardigen. Iets wat Paulus ergens vlakbij of op een andere, vergelijkbare plaats heeft gezegd, waarin hij verwees naar een nieuwtestamentische canon. Een verzameling voltooide geschriften van het Nieuwe Testament waarvan hij wist dat die op een dag zou bestaan. Maar we hebben in de geschriften van Paulus geen enkel bewijs dat hij wist dat zijn brieven en andere soortgelijke geschriften ooit bijeengebracht zouden worden tot wat wij het Nieuwe Testament noemen. En zelfs als hij dat wist, geeft hij ons geen enkele reden om te geloven dat hij dat in gedachten had toen hij sprak over:

wat volmaakt is.

20

Het volmaakte als de wederkomst van Christus

Een andere opvatting, die waarschijnlijk veel gangbaarder is onder charismatische christenen, is dat wat volmaakt is verwijst naar Christus Zelf, wanneer Jezus terugkomt. Eerder, in 1 Korinthe hoofdstuk 1, vers 7, had Paulus tegen de gemeente gezegd:

zodat het u aan geen genadegave ontbreekt, terwijl u de openbaring van onze Heere Jezus Christus verwacht.

1 KORINTHE 1:7

wat gewoonlijk een verwijzing is naar Zijn wederkomst. Als je dat samenneemt met deze passage, zouden sommigen zeggen dat wat volmaakt is een verwijzing is naar Christus Zelf. We hebben de gaven nu, maar we zullen ze niet meer hebben nadat Hij terugkomt. We zullen ze niet meer nodig hebben wanneer Hij terugkomt. Hij is volmaakt, en Hij zal vervangen wat ten dele is. Mijn gedeeltelijke kennis van Hem zal vervangen worden door volmaakte kennis van Hem. Mijn gedeeltelijke openbaring, die tot uiting komt in onze huidige profetische bedieningen, zal plaatsmaken voor een volledige openbaring van Christus wanneer Hij komt. Daarom denkt men dat wat volmaakt is Christus is.

Ik heb kritiek op deze opvatting gehoord op grond van het feit dat Paulus ‘dat’ zegt, en niet ‘Hij’:

wat volmaakt is, en niet ‘Hij Die volmaakt is’. In het Grieks gebruikt hij inderdaad het onzijdige voornaamwoord, niet het mannelijke: ‘Wanneer dat, datgene wat volmaakt is.’ Als hij naar Christus verwees, zou het natuurlijker lijken als hij zei: ‘Wanneer Hij Die volmaakt is, gekomen is.’ Ik moet toegeven dat dit bezwaar wel enig gewicht heeft. Daar staat echter tegenover dat bijvoorbeeld het woord ‘geest’ in het Grieks een onzijdig woord is, en toch verwees Jezus altijd naar de Heilige Geest met ‘Hij’. Het Griekse woord voor ‘geest’ is in de Griekse taal een onzijdig woord, een onzijdig zelfstandig naamwoord. Toch weten we dat de Geest een persoonlijk wezen is, en een ‘Hij’, zoals Jezus naar Hem verwees. Misschien sluit het onzijdige hier dus niet echt de mogelijkheid uit dat het naar een ‘Hij’ verwijst.

21

Het volmaakte als geestelijke volwassenheid

Maar er is een derde mogelijkheid, waarvan ik vermoed dat die hier werkelijk bedoeld wordt met:

wat volmaakt is.

Bedenk dat het woord ‘volmaakt’ ook ‘volwassen’ of ‘compleet’ kan betekenen. Het Griekse woord kan op al die manieren worden vertaald. ‘Volwassen’ is ook een heel gangbare vertaling, en ‘compleet’ is een andere.

maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden.

1 KORINTHE 13:10

Wat volwassen is zou eenvoudigweg een verwijzing zijn naar volwassenheid in het algemeen. Dat wil zeggen: de Korinthiërs waren onvolwassen. Paulus zei in hoofdstuk 3:

En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot mensen die geestelijk zijn, maar als tot mensen die nog vleselijk zijn, als tot jonge kinderen in Christus.

1 KORINTHE 3:1

Hun functioneren in de gaven was heel onvolwassen. Het ontbrak daarbij sterk aan liefde, het kenmerk van volwassenheid. En als ze liefde hadden, was het een onvolwassen liefde. Die was niet alles wat ze zou moeten zijn. Profetie, gaven enzovoort waren onder hen aanwezig, maar ze werden op een heel onvolwassen manier uitgeoefend. Maar wanneer het volwassene gekomen is, zal de onvolwassen uiting van deze gaven afgedaan hebben, waarschijnlijk vervangen door meer volwassen uitingen ervan.

Wat deze uitleg ondersteunt, is wat Paulus direct daarna in vers 11 zegt:

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind, maar nu ik een man geworden ben, heb ik het kinderlijke tenietgedaan. Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 KORINTHE 13:9-12

Dat is een illustratie van wat hij bedoelde toen hij zei:

Als het volwassene of volmaakte er is, zal wat onvolledig is verdwijnen.

Wat bedoel je? Nou, het is net als toen ik een kind was. Ik had bepaalde dingen, maar toen ik volwassen werd, deed ik die dingen weg. Toen de volwassenheid kwam, werden die onvolwassen dingen opzijgezet.

Heeft hij het over het einde van de gaven van de Geest, over het wegnemen van de gaven van de Geest? Ik geloof wel dat er een tijd zal komen waarin de gaven van de Geest er niet meer zijn. Dat is, denk ik, wanneer Jezus terugkomt. Maar ik denk niet dat dat noodzakelijkerwijs het punt is dat hij hier maakt. Ik denk dat hij dat punt wel maakt in vers 8, wanneer hij zegt dat profetieën er op een dag niet meer zullen zijn. Tongen, kennis zoals wij die kennen, zullen worden vervangen.

Laat ik gewoon zeggen wat hij volgens mij bedoelt. Ik denk dat hij zegt dat je, wanneer je onvolwassen bent, de gaven ten dele uitoefent, op een onvolwassen manier. Wanneer de volwassenheid komt, maakt die een einde aan die onvolwassen dingen, maar vervangt ze door volwassen dingen. En wanneer Paulus zei:

Als kind dacht ik en deed ik en praatte ik als een kind, zegt hij niet: 'Maar toen ik een man werd, hield ik op met denken en hield ik op met handelen en hield ik op met spreken.' Ik hield er alleen mee op dat als een kind te doen. Ik doe het nu als een man. Ik denk nog steeds. Ik handel nog steeds. Ik spreek nog steeds, maar ik doe het niet meer als een kind. Ik doe het als een man, omdat ik die kinderlijke manieren om het te doen heb afgelegd. Ik doe nog steeds dezelfde dingen, maar op een meer volwassen manier. En ik vermoed dat dat weleens zou kunnen zijn wat Paulus hier voor ogen heeft.

22

De gemeente groeit naar volwassenheid

Nu weet ik niet zeker of hij het heeft over individuele volwassenheid. Bijvoorbeeld: wanneer jullie onvolwassen mensen, die in tongen spreken op de manier waarop jullie dat doen, volwassen worden, zullen jullie in tongen spreken en dat op een meer volwassen manier beheersen door liefde, enzovoort. Of hij dat bedoelt, of dat hij het heeft over de gezamenlijke volwassenheid van de hele gemeente, weet ik niet zeker. De

reden dat ik die vraag opwerp, is dat hij in Efeze 4 op een vergelijkbare manier lijkt te spreken. En daar heeft hij het over de gezamenlijke volwassenheid van het hele lichaam van Christus.

Hij zegt in Efeze 4, vers 11 tot en met 13:

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

EFEZE 4:11-12

Daar zijn de gaven voor. Maar let op, er staat:

totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus,

EFEZE 4:13

Er staat niet: totdat wij allemaal afzonderlijk volwassen mensen worden, maar: totdat wij, meervoud, één volwassen man worden, enkelvoud. Twee hoofdstukken eerder sprak hij over het lichaam van Christus als een nieuwe mens.

God schiep in Zichzelf één nieuwe mens, waarmee Paulus het lichaam van Christus bedoelt. Nu zegt hij dat deze mens, dit lichaam van Christus, deze gemeente, volwassen moet worden, moet opgroeien. En de apostelen en profeten en evangelisten en herders en leraren zijn er om de gemeente op te bouwen tot die tijd, totdat die gezamenlijke volwassenheid is bereikt.

Maar wat dan? Als de gemeente eenmaal volwassen is, wat dan? Nou, misschien is dat de wederkomst van Christus. Wie weet? Of misschien gaat het bestaan van de gemeente in die toestand verder, waarbij de gaven van de Geest dan in een zuiverdere vorm worden uitgeoefend.

23

Genezingsgaven en genezingsbedieningen

Iemand vertelde me dat hij het niet eens was met mijn onderwijs dat de gaven van genezingen verwijzen naar daadwerkelijke genezingen. Hij neigde naar de opvatting dat de gaven van genezingen het vermogen zijn om genezingen te verrichten. Dat is natuurlijk een meer gangbare opvatting. En ik zei: 'Nou, wie ken je dan die een gave van genezing heeft? Heb je ooit gehoord van iemand met een gave van genezing?' Als iemand een gave van genezing heeft, neem ik aan dat dat betekent dat hij het vermogen heeft om mensen te genezen.

En toch heb ik hier onderzoeken over gelezen. Voor zover ik heb gelezen, is John Wimber degene met het hoogste succespercentage bij genezingen van alle mensen die zich daar tegenwoordig mee bezighouden. Iemand heeft al zijn genezingen onderzocht, en men zei dat hij in ongeveer dertig procent van de gevallen succes heeft. Bijna alle anderen met een genezingsbediening hebben in hooguit ongeveer tien procent van de gevallen succes. Ongeveer één op de tien mensen voor wie ze bidden, wordt genezen. Bij John Wimber is het eerder drie op de tien.

Maar toch, hoeveel mensen voor wie Paulus bad dat ze beter zouden worden, of voor wie Petrus bad, hoeveel van hen werden beter? Of voor wie Jezus bad: hoeveel mensen probeerde Jezus te genezen die ook daadwerkelijk werden genezen? Voor zover ik weet, honderd procent. Als iemand de gave van genezing heeft zoals Jezus die had, en zoals de apostelen die hadden, als dat het vermogen betekent om te genezen, dan zou je een hoger succespercentage verwachten dan tien procent, of dertig procent.

Eigenlijk zou het me niet verbazen als tien procent van de mensen genezen werd wanneer ze thuis zelf, zonder genezingsevangelist, om genezing baden. Het zou me echt niet verbazen. Ik heb daar nooit onderzoeken over gehoord, maar het zou me niet verbazen als van alle mensen die nooit naar een genezingsevangelist gaan en alleen maar bidden of God hun ziekte wil genezen, één op de tien beter werd.

Het is een beetje zoals de onderzoeken die naar psychotherapie zijn gedaan. Men deed een onderzoek en ontdekte dat vijftig procent van de mensen die psychotherapie kregen, beter werd. Maar men deed een dubbelblind onderzoek met een groep

psychiatrische patiënten die psychotherapie kregen en een groep die geen therapie kreeg. En de helft van degenen die geen therapie kregen, werd ook beter, ongeveer evenveel dus. Sommige mensen zouden zeggen dat de therapie hen helpt, maar sommige mensen hadden evenveel baat zonder de therapie.

En ik weet niet zo zeker of we in onze moderne tijd iemand zouden kunnen aanwijzen die een genezingsbediening heeft, als we met genezing bedoelen dat ze genezingen verrichten zoals Paulus en Petrus en Jezus dat deden, met zo'n succespercentage.

24

Volwassenheid en de werking van de gaven

Nu zou je tegen mijn standpunt kunnen inbrengen: 'Nou, we leven nog steeds in die onvolmaakte tijd. We leven nog steeds in de kinderlijke, verdeelde gemeente. Onvolwassen baby's die nog steeds zeggen:

Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus.

1 KORINTHE 1:12

enzovoort. Maar wanneer we opgroeien, wanneer de gemeente opgroeit, dan zullen we volmaakte dingen zien. We genezen nu ten dele en we profeteren nu ten dele', enzovoort. Dat zou een manier zijn om ervoor te pleiten.

En daar zou ik niets tegen in kunnen brengen. Ik weet het niet. We zullen het wel zien, denk ik. Het is mogelijk dat dit waar is. Paulus zou het kunnen hebben over een of andere eschatologische gebeurtenis die nog niet heeft plaatsgevonden, waarbij de hele gemeente werkelijk tot volwassenheid komt. Dan zijn de gaven helemaal niet meer gedeeltelijk. Ze zijn volledig tot volwassenheid gekomen, en wat wij als kennis kennen, wordt tenietgedaan omdat het wordt vervangen door een volmaaktere kennis. Wat wij vandaag als profetie of tongen kennen, wordt tenietgedaan omdat het wordt vervangen door iets wat in alle opzichten beter is.

Ik kan het niet zeggen. Ik weet niet hoeveel eschatologie Paulus in deze passage op het oog heeft en in hoeverre hij het gewoon over individuele volwassenheid heeft. Op individueel niveau is het waar dat ik, als ik als pasgeboren christen in tongen spreek, op een onvolwassen manier zal spreken. Als ik als volwassen christen in tongen spreek, zal ik die gave op een volwassener manier gebruiken. Het zal iets heel anders zijn, net zoals het denken en handelen en spreken van een kind anders zijn dan diezelfde bezigheden wanneer een volwassene ze uitvoert.

Bij alle gaven van de Geest is het God Die het doet. De Geest van God is God. Dus als iemand profeteert of een wonder verricht of in tongen spreekt of een tong uitlegt of onderwijst, als de gave van het onderwijzen werkelijk werkzaam is, dan is het de Heere Die het door de Geest doet. Het lichaam van Christus is Christus Die nog steeds handelt door de leden van Zijn lichaam.

Hetzelfde zou gelden voor genezing. Als ik voor de zieken bid en ze worden genezen, dan is het Jezus Die hen heeft genezen. In dat geval heeft Hij hen door mijn gebeden genezen, maar Hij had hen ook zonder mijn gebeden kunnen genezen. En Hij zou hen door hun eigen gebeden kunnen genezen, of Hij zou hen kunnen genezen doordat een genezingsevangelist hun de handen oplegt of zoiets.

Vroeger dacht ik zo, zonder het zelfs maar in twijfel te trekken: sommige mensen hebben gewoon een gave van genezing, wat betekent dat ze de zalving hebben om mensen te genezen. Dan zou je denken aan mensen als Kathryn Kuhlman en sommige mensen van dat soort. Maar ik weet het niet. Misschien is dat de verklaring. Misschien is het gewoon een onvolwassen stadium. Misschien hebben deze dingen nog niet hun volledige vorm, en wanneer het volmaakte gekomen is, zullen we heel andere resultaten zien. Ik weet het niet.

Hoe dan ook, wat ik zeg is dit: net als Paulus' verwijzing naar datgene wat de mens van de zonde tegenhoudt, is deze verwijzing naar het volmaakte vaag. Het is onduidelijk. Het staat niet vast wat hij bedoelt. Volgens mij is de minst waarschijnlijke uitleg dat hij doelt op het voltooid zijn van het Nieuwe Testament. Ik kan me geen exegetische voorstellen die op een verantwoorde manier tot die interpretatie zou leiden. Ik kan me wel voorstellen dat iemand oppert dat hij doelt op de wederkomst van Jezus,

of op individuele volwassenheid of volwassenheid van de gemeente als geheel, waardoor er een verandering komt in de huidige toestand van de gaven zoals we die vandaag kennen.

25

Van gedeeltelijke naar volledige kennis

Nu zegt hij in vers 12:

Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 KORINTHE 13:12

Hier is iets belangrijks. Twee keer zegt hij ‘nu’, maar ‘dan’.

Wat is dat ‘dan’? Waar heeft hij eerder naar verwezen, wat hier dat ‘dan’ is? Het enige zinnige antwoord is wat hij in vers 10 zei:

Als het volmaakte er is.

Wanneer dat gebeurt:

dan zal ik zien van aangezicht tot aangezicht. Dan zal ik kennen zoals ik zelf gekend word.

Juist deze overweging is de doodsteek voor de interpretatie die zegt dat de komst van het Nieuwe Testament de komst van het volmaakte was, en dat daarom alle gaven nu tenietgedaan zijn. Hoe zou dat kunnen? We hebben het Nieuwe Testament nu al eeuwen, en toch kennen we nog steeds ten dele. We zien nog steeds door een spiegel, in raadselen. Maar Paulus zei dat het, wanneer dat gebeurt, niet meer zo zal zijn. We zullen Hem zien van aangezicht tot aangezicht. Dat pleit ervoor dat het hier gaat om de wederkomst van Christus, of anders, zoals ik zeg, om een of andere eschatologische toestand van de gemeente in de laatste dagen die nog niet is aangebroken. Een

volwassen toestand die erop neerkomt dat we de Heere van aangezicht tot aangezicht zien. Er bestaan verschillende interpretaties. Ik weet niet welke de juiste is. Ik leg je alleen voor welke problemen er aan elk ervan kleven.

26

Geloof, hoop en liefde horen bij elkaar

Nu vers 13:

En nu blijven geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

1 KORINTHE 13:13

Er lijkt geen reden te zijn waarom hij geloof en hoop had moeten noemen, aangezien het onderwerp van dit hele hoofdstuk liefde is en niets anders. Hij heeft het niet over geloof en hoop; hij heeft het over liefde. Daarom denken sommige geleerden dat deze uitspraak misschien een geloofsbelijdenis was die vroege christenen gezamenlijk uitspraken:

Nu blijven geloof, hoop en liefde over, die drie.

We zien inderdaad dat Paulus op verschillende plaatsen geloof, hoop en liefde samen bespreekt, alsof het deugden of eigenschappen zijn waarvan algemeen bekend was dat ze bij elkaar horen of samen voorkomen. In 1 Thessalonicenzen 1:3 zegt Paulus bijvoorbeeld:

en zonder ophouden denken aan het werk van uw geloof, de inspanning van uw liefde en de volharding van uw hoop op onze Heere Jezus Christus, voor het aangezicht van onze God en Vader.

1 THESSALONICENZEN 1:3

Geloof, hoop en liefde. Die drie staan daar. 1 Thessalonicenzen 1:3:

jullie werk vanuit geloof, jullie inzet vanuit liefde en jullie volharding vanuit hoop.

Ook in Romeinen hoofdstuk 5 vinden we geloof, hoop en liefde allemaal bij elkaar in één korte bespreking. Aan het begin van Romeinen 5 zegt hij:

Nu wij door geloof gerechtvaardigd zijn, hebben wij vrede met God door Jezus Christus, onze Heere. Door Hem hebben wij ook door geloof toegang tot deze genade waarin wij staan, en wij verheugen ons in de hoop op de heerlijkheid van God. En niet alleen dat: wij roemen ook in verdrukkingen, omdat wij weten dat verdrukking volharding voortbrengt, volharding beproefdheid en beproefdheid hoop. Die hoop stelt niet teleur, omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, Die ons gegeven is.

ROMEINEN 5:1-5

Dus ook in die passage hebben we geloof, hoop en liefde. En er zijn nog andere passages. Deze drie eigenschappen zijn in het denken van Paulus met elkaar verbonden. En heel goed mogelijk was er, zoals ik al zei, in de vroege gemeente een geloofsbelijdenis die geloof, hoop en liefde noemde als de drie voornaamste deugden van het christelijke leven. Het lijkt niet nodig dat hij ze hier in deze bespreking alle drie noemt, tenzij hij een dergelijke uitspraak aanhaalt. Maar als er een algemeen besef bestond dat dit de drie grote, blijvende deugden waren waarop een christen zich moest richten, dan zou hij ze alle drie kunnen noemen om eenvoudig duidelijk te maken dat liefde de grootste daarvan is.

27

Waarom liefde groter is dan geloof en hoop

Ze zijn allemaal belangrijk. Hoe zou iemand de waarde van geloof kunnen verkleinen, als we door geloof behouden worden, door geloof gerechtvaardigd worden en onze gebeden op grond van geloof verhoord worden? We leven door geloof, en alles wat we

van God ontvangen, ontvangen we door geloof. Maar zelfs dat is niet zo groot als liefde. Liefde is nog groter. Niet dat ook maar een van die drie onmisbaar is. Hoop is wat ons in staat stelt te volharden in moeilijkheden enzovoort: de hoop Jezus te zien. De christen heeft iets in het vooruitzicht.

Geloof en hoop zijn niet hetzelfde. Geloof is vertrouwen op God, de God Die hier nu is, de God Die beloften heeft gedaan waarvan we nu verwachten dat Hij ze vervult, enzovoort. We vertrouwen Hem. We vertrouwen op Zijn trouw in het heden. Maar hoop is het uitzien naar beloften die nog niet vervuld zijn. We verwachten zelfs niet dat ze onmiddellijk vervuld worden, maar we weten dat ze de uiteindelijke bestemming zijn die Hij ons in het vooruitzicht heeft gesteld. Die bestemming geeft richting en betekenis aan onze huidige worstelingen en aan onze volharding daarin. Zonder die bestemming zou het hele karakter van het christelijke leven veranderen. Als we niet hoopten op de hemel, als we niet hoopten dat we op een dag in het gelijk gesteld zouden worden, zou dat alles aan het karakter van ons leven veranderen.

Deze drie dingen zijn wezenlijke punten van het christelijke leven. Maar Paulus zegt dat van die drie de liefde de grootste is. Het is niet duidelijk waarom de liefde de grootste is. Heel goed mogelijk eenvoudig omdat God liefde is. God is geen geloof. God hoeft niemand te geloven. God is trouw, maar Hij heeft geen geloof nodig. Hij hoeft niemand te vertrouwen. Hij is onafhankelijk. Wij zijn dat niet. Daarom hebben we geloof nodig. We moeten op Hem vertrouwen. Ik weet niet of hoop een gevoel is dat God heeft zoals wij dat hebben, maar liefde is een eigenschap van God Zelf. Misschien zegt Paulus daarom dat, ook al zijn deze drie dingen allemaal blijvende, belangrijke dingen, de liefde de grootste daarvan is.

28

Profetie bouwt de gemeente op

Nu komen we bij hoofdstuk 14. We hebben al veel van deze verzen besproken, want toen we het in hoofdstuk 12 over tongen en profetie hadden, verwezen we naar hoofdstuk 14. Het grootste deel van het onderwijs over die twee gaven staat namelijk in dat hoofdstuk. Laat ik erop ingaan. Hij zegt:

Jaag de liefde na en streef naar de geestelijke gaven, en vooral daarnaar dat u mag profeteren.

1 KORINTHE 14:1

Daar heeft hij het over gehad.

Let op hoe de overgang naar hoofdstuk 13 en vervolgens weer vanuit hoofdstuk 13 wordt gemaakt. Aan het eind van hoofdstuk 12 zegt hij:

Streef dus naar de beste genadegaven. En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.

1 KORINTHE 12:31

Dat is natuurlijk liefde, en die gaat hij vervolgens bespreken. Nadat hij de liefde heeft besproken, komt hij weer terug bij het onderwerp van de geestelijke gaven.

Daar hebben we het over gehad.

Dat is het laatste wat hij aan het eind van hoofdstuk 12 zei. Dus daar gaat hij weer op in. Het is heel duidelijk dat hoofdstuk 13 een tussengedeelte was. Nu terug naar het vorige onderwerp.

Dat ik heb gezegd dat kunnen profeteren en door geloof bergen verzetten niets is als je geen liefde hebt, betekent nog niet dat die dingen niets zijn als je wel liefde hebt. Als je liefde hebt, hebben deze gaven ook waarde. Het is niet of het een of het ander. Liefde is het belangrijkste, maar als we ervan uitgaan dat je als christen in liefde wandelt, dan kun je daar geestelijke gaven aan toevoegen. En vooral, zegt hij, dat je mag profeteren.

De reden die hij geeft waarom we boven andere gaven naar profetie moeten verlangen, is de waarde ervan voor de opbouw van de gemeente. Hij zegt:

Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen. Wie echter profeteert, spreekt tot mensen woorden van opbouw en vermaning en troost. Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op. En ik zou wel willen dat u allen in andere talen spreekt, maar vooral dat u profeteert. Immers, wie profeteert, is meer dan wie in andere talen spreekt, tenzij hij het uitlegt, opdat de gemeente erdoor opgebouwd wordt.

1 KORINTHE 14:2-5

Dit hele gedeelte van vijf verzen maakt duidelijk dat profetie begerenswaardiger is dan tongentaal op zichzelf. Want profetie kan door mensen worden begrepen, en doordat ze die begrijpen, kunnen ze er baat bij hebben. Ze kunnen erdoor worden opgebouwd, geestelijk opgebouwd. Als je in tongen spreekt, zien mensen hoe goed je het naar je zin hebt. Maar tenzij er een uitleg is, zullen ze er nooit iets aan hebben. Daarom is het niet zo geweldig om in tongen te spreken, tenzij er ook een uitleg is. Verderop zegt hij hun zelfs dat ze niet in de gemeente moeten spreken tenzij er een uitlegger aanwezig is. Hij zegt ook in vers 13 dat iemand die in tongen spreekt, moet bidden dat hij zelf kan uitleggen, om er zeker van te zijn dat er een uitleg beschikbaar is.

29

Drie toepassingen van tongentaal

Nu is er enige discussie over wat het in vers 2 betekent om te zeggen:

hij spreekt door de Geest over geheimen. Niemand begrijpt hem. Hij spreekt niet tegen mensen, maar tegen God.

Wel, als hij niet tot mensen spreekt, waarom zou hij het dan in de gemeente doen? Er zijn drie manieren waarop tongentaal wordt gebruikt en, denk ik, door Paulus wordt begrepen. Eén manier is deze, waarbij iemand alleen tot God spreekt. Omdat hij alleen tot God spreekt, hoeft hij niet uit te leggen, maar hij hoeft het ook niet in de gemeente te doen. Hij hoeft in de gemeente niet in tongen tot God te spreken als hij niet tot mensen spreekt. En Paulus zegt uitdrukkelijk dat hij niet tot mensen spreekt. Dit is gebed. Dit is persoonlijk. Dit hoort bij de persoonlijke omgang met God. En tongentaal heeft blijkbaar een toepassing in het persoonlijke gebedsleven.

Verderop zegt hij echter in vers 22:

Zo zijn de andere talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven.

1 KORINTHE 14:22

Een teken voor ongelovigen is dus een andere toepassing. Dat is niet spreken tot God. Dat is spreken tot mensen, ongelovigen, of op zijn minst spreken op een manier die voor hen een teken is. Een voorbeeld daarvan zou de Pinksterdag zijn, toen ongelovigen de discipelen in de bovenzaal in tongen hoorden spreken. Het was een teken dat er iets bovennatuurlijks gebeurde. Het trok hun aandacht. Maar in dat geval spraken ze talen die bekend waren. Ook toen was de gave van uitleg niet nodig, omdat ze talen spraken die de ongelovigen zelf kenden.

Denk hier nu eens over na. Er zijn twee toepassingen van tongentaal waarvoor geen uitleg nodig is. De ene is wanneer je alleen bent en tot God spreekt. Waarom zou je een uitleg nodig hebben? Hij begrijpt het al. Jij niet, maar daar gaat het niet om. Je spreekt tot God, niet tot mensen. Er is geen uitleg nodig. Of wanneer het een bekende taal is, als teken voor een ongelovige, heb je ook geen uitleg nodig. Zij begrijpen het al. Dat is wat voor hen een teken is: dat je hun taal kent.

Maar dan is er deze derde toepassing waarvoor wel een uitleg nodig is, en dat is wanneer het dient om de gemeente op te bouwen. Zoals hij aan het eind van vers 5 zegt:

Wie in tongen spreekt, is minder belangrijk dan iemand die profeteert, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente er iets aan heeft.

Er kan dus in tongen worden gesproken tot God alleen, niet tot de mens, of als teken voor ongelovigen, of als een bediening om christenen, de gemeente, op te bouwen. Alleen in het laatste geval is een uitleg noodzakelijk, en daarbij wordt ervan uitgegaan dat niemand het begrijpt.

Niemand begrijpt hem, zegt hij in vers 2. Het gaat dus niet om het spreken van een taal die iemand van de aanwezigen kent. Het kan het spreken van een hemelse taal zijn, of gewoon van een aardse taal die niemand van de aanwezigen kent, maar er is een uitleg nodig.

Maar de gaven van uitleg en tongentaal, aan elkaar gekoppeld, hebben te maken met de bediening van tongentaal aan de gemeente. Andere toepassingen van tongentaal waren bekend en werden beoefend. Maar Paulus bespreekt dit in de hoofdstukken 12 en 13, waar hij tongentaal en uitleg aan elkaar koppelt, in het kader van bediening in de gemeente: een uiting in tongen, gevolgd door uitleg.

30

Verstaanbare woorden dienen de gemeente

Vers 6:

En nu, broeders, als ik naar u toe zou komen en in andere talen zou spreken, wat voor voordeel zou ik u brengen, als ik ook niet tot u zou spreken óf door openbaring, óf door kennis, óf door profetie, óf door onderricht?

1 KORINTHE 14:6

Die dingen zijn beter dan tongentaal, zegt hij. Openbaring, kennis, waarschijnlijk een woord van kennis, profeteren of onderwijzen.

Dat geldt ook de levenloze dingen die geluid geven, of het nu een fluit is of een citer, als zij zich niet onderscheiden in hun klanken, hoe zal men weten wat op de fluit of op de citer gespeeld wordt?

1 KORINTHE 14:7

Een kakofonie van allerlei noten die niet van elkaar te onderscheiden zijn, waarbij je alleen een dreunend geluid hoort, wordt geen muziek. Je zult het lied niet kunnen herkennen. Elke noot moet herkenbaar anders zijn dan de andere, en er moet ordening in zitten. Het moet ergens op slaan.

Want ook als de bazuin een onherkenbaar geluid geeft, wie zal zich gereedmaken voor de strijd?

1 KORINTHE 14:8

Als de hoornblazer niet weet hoe hij de reveille goed moet spelen en iets speelt dat meer op een ander soort signaal lijkt — er worden met hoorns allerlei verschillende signalen gegeven — dan grijpen de mensen die alleen maar wakker moeten worden misschien naar hun geweren. Want misschien geeft hij een signaal dat ze voor een oproep tot de strijd aanzien. Wat hij zegt, is dat het spreken in tongen, of, anders gezegd, God Die in de gemeente spreekt, als muziek is en als een hoornsignaal. Het moet begrijpelijk zijn en je moet het kunnen waarderen. Maar tongen zonder uitleg voldoen niet aan die voorwaarden.

Zo is het ook als u door de taal geen goed verstaanbaar woord voortbrengt. Hoe zal dan begrepen worden wat er gezegd wordt? U bent dan namelijk als iemand die maar wat in de lucht spreekt.

1 KORINTHE 14:9

Met andere woorden, je spreekt niet tegen mensen; je spreekt zomaar in de lucht. Niemand heeft er iets aan.

Er zijn, al naar het voorvalt, zoveel soorten geluiden in de wereld, en niet één daarvan is zonder eigen klank. Als ik dan de betekenis van het geluid niet ken, zal ik voor hem die spreekt een buitenlander zijn en zal hij die spreekt voor mij een buitenlander zijn.

1 KORINTHE 14:10-11

Eigenlijk zegt de King James hier 'a barbarian'. Ik weet niet waar Benjamin dit heeft opgepikt, maar toen hij vijf jaar oud was, hadden we het in ons gezin over waar de kinderen geboren waren. Hij was de enige die in Californië geboren was. De anderen waren in Bandon geboren. We hadden het erover dat zij in Bandon geboren waren. Hij zei: 'Nou, ik ben in Californië geboren. Ik was een barbaar voor degenen die in Bandon geboren waren.' Hij was vijf jaar oud en hij gebruikte de woorden van dit vers, al weet ik niet wanneer hij het gehoord heeft. Dit is geen vers dat we thuis vaak hardop lezen, maar Paulus zei eigenlijk:

Ik ben een buitenlander voor degene die spreekt, en degene die spreekt is een buitenlander voor mij.

Een barbaar was iemand die geen Grieks sprak. Iedereen die Grieks sprak, ongeacht zijn nationaliteit, werd een Griek genoemd. Iedereen die geen Grieks sprak, was een barbaar. Dus als ik in de gemeente een taal spreek die niemand begrijpt, ben ik voor hen als een barbaar.

31

Bidden en zingen met geest en verstand

Vers 12:

Zo ook u, als u naar geestelijke gaven streeft, zoek er dan naar om overvloedig te zijn in gaven tot opbouw van de gemeente.

1 KORINTHE 14:12

Streef er niet alleen ijverig naar om spectaculaire gaven te hebben, maar streef er ijverig naar om gaven te hebben die de gemeente helpen groeien.

Daarom, laat hij die in een andere taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen.

1 KORINTHE 14:13

Zo kan hij er zeker van zijn dat er een uitlegger aanwezig is wanneer hij wil spreken, als hij het zelf is.

Want als ik in een andere taal bid, bidt mijn geest, maar mijn verstand blijft zonder vrucht. Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden. Ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen. Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde, amen zeggen op uw dankzegging, wanneer hij niet weet wat u zegt? Immers, u dankt wel op een mooie manier, maar de ander wordt niet opgebouwd.

1 KORINTHE 14:14-17

Vers 16 maakt duidelijk dat zegenen met de Geest hetzelfde betekent als zegenen in tongen, want hij zegt:

Als je door de Geest een dankgebed uitspreekt, zullen ze je niet begrijpen.

Dus ‘met de Geest’ lijkt te betekenen: in tongen. Eerder zegt hij in vers 15:

Ik zal bidden met mijn geest en ook met mijn verstand. Ik zal zingen met mijn geest en ook met mijn verstand.

Zingen en bidden in de Geest wordt meestal opgevat als bidden en zingen in tongen, omdat zegenen met de Geest in vers 16 in tongen gebeurt.

Maar dat is niet de enige manier om het te begrijpen. Waar hij zegt:

Ik zal bidden met mijn geest en ook met mijn verstand. Ik zal zingen met mijn geest en ook met mijn verstand, kun je dat op twee manieren begrijpen. Het zou kunnen betekenen dat er evenwicht zal zijn in zijn aanbiddingsleven. Soms zal hij in zijn moedertaal bidden; soms zal hij in onbekende tongen bidden. Soms zal hij in zijn eigen taal zingen; op andere momenten zal hij in tongen zingen.

‘Ik zal met mijn geest bidden’ betekent dan: in tongen. ‘Ik zal ook met mijn verstand bidden’ zou dan op andere momenten zijn.

Een andere manier om ‘ik zal bidden met de geest en ook met het verstand’ te begrijpen, is: ik zal tegelijk in de taal bidden die ik ken, maar ook in de Geest. De spreker gebruikt hier het Engelse ‘with the spirit’; de HSV heeft ‘met mijn geest’. Dat wil zeggen: ik zal in de gemeente niet in tongen bidden. Ik zal in mijn eigen taal bidden, maar ik zal dat toch in de Geest doen. Het kan geestelijk zijn. De Heilige Geest kan mijn gebed leiden, of ik nu in mijn eigen taal bid of niet. Misschien zegt hij dat er in mijn gebedsleven een evenwicht zal zijn tussen tongen en begrijpelijke gebeden. Of misschien zegt hij: ‘Ik zal er gewoon voor zorgen dat ik, wanneer ik begrijpelijke gebeden bid, in de Geest bid, dat ik onder leiding van de Geest bid.’ Ik weet niet welke betekenis de juiste is. Ik vermoed dat zijn lezers voldoende informatie moeten hebben gehad om dat te weten.

32

Tongengebed en een onvruchtbaar verstand

Hij zegt in vers 14:

‘Als ik in een tong bid, bidt mijn geest.’ Dat zou bidden in de Geest gelijk kunnen stellen aan bidden in tongen. Hij zegt:

Mijn verstand heeft er niets aan.

Meestal vat men dit vers zo op: „Als ik in tongen spreek, is mijn verstand niet actief. Ik begrijp niet wat ik zeg.” Dat zou waar kunnen zijn, want ik vermoed dat het zo is. Als mensen in tongen spreken, weten ze waarschijnlijk niet wat ze zeggen. Ik weet dat niet wanneer ik in tongen spreek. Ik heb dat vers meestal gebruikt om te zeggen dat dit de norm is. Wanneer je in tongen spreekt, weet je niet wat je zegt.

Toen de discipelen op de Pinksterdag in talen spraken die anderen kenden, wisten ze toen wat ze zeiden? Ik weet het niet. Maar er is nog een mogelijke betekenis van vers 14, namelijk dat mijn geest bidt wanneer ik in tongen spreek. Dat is goed. Dat is prima. God hoort het gebed, en dat is geweldig. Maar mijn verstand is niet vruchtbaar; het draagt geen vrucht. Misschien bedoelt hij: „Ik begrijp wel wat ik in tongen zeg.” Maar wat ik begrijp, draagt geen vrucht in de gemeente. Het is niet vruchtbaar. Daarom ga ik in de Geest bidden met mijn verstand, zodat het de gemeente tot zegen kan zijn.

Ik weet het echt niet. Er zitten genoeg dubbelzinnigheden in deze passage om te zeggen dat niemand er dogmatisch over kan zijn. Er zijn vaste manieren waarop pinkstergelovigen dit begrijpen. Er zijn ook andere mogelijke manieren om het te begrijpen. Het enige wat we weten, is dat Paulus er voorstander van was dat er in de gemeente verstaanbaar werd gesproken, zodat het tot opbouw kon dienen. Bij taal die niet verstaanbaar is, is zijn punt dat niemand er zelfs maar amen op kan zeggen. Ze begrijpen niet wat je zegt.

Vers 18:

Ik dank mijn God dat ik in meer andere talen spreek dan u allen.

1 KORINTHE 14:18

Paulus geloofde dus in tongentaal en sprak ook in tongen.

In de gemeente echter wil ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een andere taal.

1 KORINTHE 14:19

Het is duidelijk dat Paulus tongentaal geen erg belangrijke gave vond om in de samenkomst te gebruiken. Met een vertolking had het waarde, maar zonder vertolking had het zelfs helemaal geen waarde. Die indruk krijg je hier van hem.

We stoppen hier en gaan de volgende keer op dit punt verder.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Korinthe 12:31
- 1 Petrus 4:10-11
- 1 Korinthe 13:2
- 1 Korinthe 13:1
- 1 Korinthe 14:2
- 1 Korinthe 12:8
- 1 Korinthe 2:6
- Mattheüs 21:21
- 1 Korinthe 13:3
- 1 Korinthe 13:4
- Galaten 5:22
- 1 Korinthe 13:5
- Filippenzen 2:4
- Romeinen 15:2-3
- Psalmen 103:2
- 1 Korinthe 13:6
- 1 Korinthe 13:7

- Spreuken 10:12
- 1 Petrus 4:8
- Jakobus 5:20
- Spreuken 11:13
- Spreuken 17:9
- 1 Timotheüs 5:19
- 1 Korinthe 6:7
- 1 Korinthe 13:8
- 1 Korinthe 13:12
- 1 Korinthe 13:9-11
- 1 Korinthe 13:13
- 2 Thessalonicenzen 2
- 1 Korinthe 13:10
- 1 Korinthe 13:9-12
- 1 Korinthe 1:7
- 1 Korinthe 3:1
- Efeze 4:11-12
- Efeze 4:13
- 1 Korinthe 1:12
- 1 Thessalonicenzen 1:3
- Romeinen 5:1-5
- 1 Korinthe 14:1
- 1 Korinthe 14:2-5
- 1 Korinthe 14:22
- 1 Korinthe 14:6
- 1 Korinthe 14:7
- 1 Korinthe 14:8
- 1 Korinthe 14:9
- 1 Korinthe 14:10-11
- 1 Korinthe 14:12
- 1 Korinthe 14:13
- 1 Korinthe 14:14-17
- 1 Korinthe 14:18
- 1 Korinthe 14:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.